

Táto práca empiricky skúma úlohu pokročilých metód konštrukcií portfólia pri faktorovom investovaní. Tieto metódy umožňujú efektívnejšie zachytenie zdrojov rizika vo faktorových portfóliach. Ich výkonnosť je hodnotená naprieč mnohými faktormi a porovnáva sa s naivnejšími metódami, ktoré sa zvyčajne používajú v literatúre o oceňovacích anomáliach a faktorových indexoch. Najviac diverzifikované portfólio konzistentne dosahuje najvyššie výnosy, pričom má iba miernu volatilitu a jedno z najnižších rizík s nízkou pravdepodobnosťou výskytu. Na druhej strane, portfólio diferzifikovanej parity rizika trpí vysokou volatilitou a najväčšou expozíciou na riziká s nízkou pravdepodobnosťou výskytu, pričom dosahuje len porovnateľne priemerné výnosy s inými stratégiami.